

מ"ת 16203/05/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד קדאח (עציר) - נוכח, מוראד קדאח (עציר) - נוכח

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 16203-05-15 מדינת ישראל נ' קדאח(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אלון אופיר
מבקשים
מדינת ישראל - ע"י לשכת תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד נמרוד
שחל

נגד
משיבים
1. מוחמד קדאח (עציר) - נוכח
2. מוראד קדאח (עציר) - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד סאמר עבאס - נוכח

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצר עד לתום ההליכים המשפטיים של המשיבים 1 ו-2.

עניינם של המשיבים בא בפני כבוד השופט עטר וביום 18.5.15 קבע בהחלטה מנומקת כי מתקיימת ביחס לשני המשיבים עילת מעצר וכי יש ראיות לכאורה המגבשות פוטנציאל להרשעת המשיבים.

עוד נקבע על ידי השופט עטר כי עבירות אלימות המיוחסות למשיבים והחבלות הקשות שנגרמו למתלוננים מלמדות על מסוכנות גבוהה, קל וחומר כאשר למשיב 2 עבר פלילי בעבירות אלימות הכולל מאסר מותנה בר הפעלה.

כתוצאה מאותה ההחלטה, נשלחו המשיבים לקבלת תסקיר מעצר וזאת כדי שאפשרות איון מסוכנותם תבחן גם לאור תסקיר מקצועי של שירות המבחן למבוגרים.

לאחר קבלת תסקירים ראשוניים, ולאחר קבלת תסקירים משלימים, הובאו העצורים לדיון בפני במהלכו ביקשה ההגנה לשחררם בתנאים של מעצר בית מלא, בליווי ערבים ובאפשרות של איזוק אלקטרוני.

בבסיס טענות ההגנה ביחס למשיב 1 העובדה כי המדובר באדם צעיר, נעדר עבר פלילי שזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

ביחס למשיב 2 טענה ההגנה כי אף שהמדובר במי שלו עבר הכולל עבירת אלימות עם תנאי בר הפעלה, המדובר במי שנחבל קשות במהלך האירוע נשוא תיק זה, לא נשקפת ממנו סכנה לשלום הציבור במצבו וניתן להישען על המלצת עמוד 1

שירות המבחן לפיה שחרורו בתנאים של איזוק אלקטרוני ומעצר בית מלא יאיינו את מסוכנותו.

אדגיש כי שירות המבחן לא בא בכל המלצת שחרור ביחס למשיב 1 וביחס למשיב 2 קבע שירות המבחן כי המלצת השחרור נובעת רק בשל מצבו הבריאותי ולא בשל ההנחה כי יש בחלופות כדי לאיין מסוכנותו (ראה פסקה אחרונה בתסקירו של המשיב 1).

ביחס לשני המשיבים קבע שירות המבחן באופן חד משמעי כי התרשם מנטייה לאימפולסיביות ומעמדות אשר מאפשרות התנהגות אלימה.

כן קבע שירות המבחן כי ביחס לשני המשיבים מתרשם הוא מקיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות.

דין והכרעה -

בבואי להעריך את יכולת החלופות המוצעות לאיין את מסוכנותם הספציפית של המשיבים, אין אני יכול להתעלם מרף המסוכנות החרג העולה מהתנהגותם הלכאורית בפרשה זו.

כפי שפורט בהרחבה רבה בהחלטתו של השופט עטר, חברו שני המשיבים לתקיפתם האלימה של שני המתלוננים תוך שהכינו נתיב מילוט מבעוד מועד ועשו שימוש בכלי תקיפה (המשיב 2 מספריים ואילו המשיב אחד נרגילה מזכוכית) איתם תקפו וגרמו לפגיעה בנסיבות מחמירות של המתלוננים.

אין המדובר באירוע מהיר אשר נוצר בחמת זעם רגעית, אלא בתקיפה שהיא לכאורה מתוכננת, מלווה בבניית מסלול מילוט עם אריזת חפצים אישיים טרם התקיפה, וביצוע של התקיפה עצמה בצורה אלימה אשר היה בה פוטנציאל ממשי לקיפוח חיי המותקפים (אחד המותקפים אף נדקר בחלקי גוף שונים).

הגם שהמשיב 1 נעדר עבר פלילי ואין ספק כי המדובר באדם צעיר, התנהלות בפרשה זו מקימה חשש ממשי כי המדובר באדם שגבולות המותר והאסור זרים לו לחלוטין.

ביחס למשיב 2 המצב חמור שבעתיים שכן לו כבר עבר פלילי הכולל מאסר מותנה בר הפעלה, וכפי שקבע השופט עטר בסעיף 50 של החלטתו היה משיב זה נחוש "לסגור חשבון" עם המותקפים ולכן עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו גבוהה אף משל המשיב 1.

אדגיש כי בהתאם למידע למסר שירות המבחן, כל ניסיונות ה"סולחה" בין המשפחות החיצוניות למשיבים נכשלו. בין אם הדבר נובע ממותו של אבי המותקפים בתאונה ובין אם מסיבה אחרת, נותרה העוינות בין המשיבים למתלוננים ללא כל פתרון של הידברות בין המשפחות.

בבש"פ 930/15 אבישי בוסקילה נגד מדינת ישראל, דן אך לאחרונה (ביום 10.2.15) בית המשפט העליון בפרשת אלימות אחרת שם תקף העורר לכאורה אדם אחר תוך שדקר אותו בידו.

גם באותה הפרשה קדם לתקיפה תכנון שלה וחרף המלצת השחרור בתנאים של שירות המבחן, אישר בית המשפט העליון את החלטת המחוזי להותיר את העורר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

בקביעתו לאישור המעצר קבע בית המשפט העליון כי חלופת מעצר עלולה להוביל להישנות אירועים אלימים "ועם כך לא ניתן להשלים". (אגב, כך גם החליט בית המשפט העליון בבש"פ 5437/14 גנאדי קובין נגד מדינת ישראל שם אושר מעצרו עד תום ההליכים של העורר לאחר שתקף בנסיבות מחמירות אחר ללא עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע)

אני סבור כי הפרשות בשני המקרים דומות ואף הפרשה במקרה דנן עת קשרו שניים קשר לביצוע פשע הכולל תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפה אשר הגיע לכדי גרימת חבלות של ממש, היא בבחינת קל וחומר לפרשת אבישי בוסקילה הנ"ל.

שחרורו של המשיב 1 בתנאי מעצר בית כאשר ברקע קיימת איבה בלתי פתורה בין המשפחות, כאשר המדובר במי שתכנן וביצע באופן קר לכאורה את תקיפתם של המתלוננים, וכאשר שירות המבחן קובע כי **ביחס לאדם זה רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות**, הינו בלתי אפשרי.

אין אני סבור כי ביחס למשיב זה יכול מעצר בית או איזוק אלקטרוני עם ערבים להוות מחסום מפני הישנות מקרי תקיפה נוספים. לו המדובר היה בתגובה אימפולסיבית לקנטור של אדם נורמטיבי, או אז אולי ניתן היה לשקול איון המסוכנות בדרך של חלופה המוצעת ע"י ההגנה. אולם, כאשר בתכנון קר עסקינן וביצוע אלים של אותו התכנון, פוטנציאל הסכנה מאדם זה בלתי ניתן לאיון בעיני בדרך של חלופת מעצר.

ביחס למשיב 2 המצב קשה ומורכב אף מזה של המשיב 1.

בהתאם לראיות חלקו בתקיפה האלימה היה אף גבוה משל המשיב 1 וכפי שקבע בצדק השופט עטר רף המסוכנות הנשקף ממנו גבוה יותר (ראה סעיף 50 בהחלטתו מיום 18.5.15).

אין אני סבור כי לפציעתו של המשיב 2, אגב ניסיון ההימלטות שלו מן הזירה, יש נפקות לשאלת מסוכנותו.

טיפול רפואי הולם יכול המשיב 2 לקבל גם במהלך מעצרו, ולא נעלמו מעיני הקושי והסבל אותו הוא עובר כתוצאה ממוגבלותו בתנאי מעצר.

יחד עם זאת, המדובר באדם שכנגדו תלוי מאסר מותנה בר הפעלה כתוצאה מעבירת אלימות אחרת **וגם לגביו קבע שירות המבחן כי קיים פוטנציאל להישנות התנהגות פורצת גבולות**.

המלצת השירות על שחרור באה **רק** בשל מצבו הרפואי של המשיב 2 ובעניין זה לא שוכנעתי כי השארתו של המשיב 2 במעצר עלולה לפגוע בבריאותו.

אני סבור כי שחרורו של המשיב 2 ממעצר לתנאי מעצר בית עלולה ללבות אלימות נוספת שכן הוא עצמו הצהיר (בהתאם לראיות שבפני) כי בכוונתו "לסגור חשבון" עם המתלוננים, פעולה שהחלה בתקיפתם באמצעות דקירה עם מספרים ואין לדעת כיצד היא עלולה עוד להסתיים אם ישוחרר.

אדגיש כי אם תחול הרעה משמעותית במצב בריאותו של המשיב 2, לעולם נתונה למשיב הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר אשר תבחן מחדש החלטה זו. בשלב זה, לא התרשמתי כי המדובר במצב רפואי אשר אינו מאפשר התמודדות בתנאי מעצר הן של המשיב 2 והן של שב"ס עם טיפול רפואי הולם.

אין אני סבור כי המפקחים המוצעים יוכלו למנוע ניסיון אלימות נוסף שלו פוטנציאל ממשי בעיני בין המשיבים והמתלוננים או משפחתם. אין גם באפשרות איזוק אלקטרוני למנוע מהלך פוטנציאלי זה.

מן המתואר לעיל, הגעתי למסקנה לפיה אין בחלופות המוצעות בכדי לאיין את מסוכנותם הספציפית של המשיב 1 או המשיב 2 ואני מחליט להורות על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ה, 18 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.